

In Christus blijven

door: W.J. Hocking

“Blijft in Mij, en Ik in u. Zoals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf als zij niet in de wijnstok blijft, zo ook u niet, als u niet in Mij blijft.”

Johannes 15:4

In die nacht liepen er in de straten van Jeruzalem, elf mannen, die hun Meester volgden, met een hart vol droefheid. Hij was op weg naar Gethsemane, naar Gabbatha, naar Golgotha. Hij was van God in de wereld gekomen, maar nu stond Hij op het punt deze wereld te verlaten om naar de Vader te gaan. Droefheid vervulde het hart van de discipelen, omdat ze voor de laatste keer Hem vergezelden en zij Hem niet meer zouden zien.

Drie jaar geleden hadden deze mannen alles, wat ze bezaten, verlaten om de Heer te volgen. Wat zou er van hen worden, als Hij naar God zou zijn teruggekeerd en zij allemaal alleen gelaten zouden worden? (Joh.13:3) Zolang Hij bij hen was, had het hun aan niets ontbroken. Hij had ze beschermd tegen hun vijanden. *“als u dan Mij zoekt, laat dezen heengaan”* (Joh.18:8) Als ze later over deze dingen zouden nadenken, zouden ze zich herinneren, dat ze zolang ze Hem kenden Hij zich altijd tussen hen en de vijand had geplaatst.

Dan spreekt de Heer tegen deze bedroefde harten. Hij kende de hun vrees en het gebrek aan vertrouwen. Hij wilde ze troosten in hun angst bij de gedachte, dat ze Zijn aangezicht niet meer zouden zien. Zijn stem niet meer zouden horen en Zijn tegenwoordigheid niet meer zouden genieten. Hij zegt: *“Blijft in Mij.”* Een vreemd bevel. Hij ging de Zijnen verlaten. Zou opvaren naar het huis van de Vader. Maar tegen hen, die in wereld moesten blijven, klinkt Zijn woord van vaarwel en troost: *“Blijft in Mij.”*

Korte tijd later zouden deze elf mannen hun geliefde Meester zien worden opgenomen van de aarde, uit hun midden, op de Olijfberg en in een wolk verdwijnen. Als ze naar de heilige stad zouden terugkeren, zouden deze woorden in hun oren weerklinken en een band worden met de Afwezige, als zij ze in hun dagelijkse leven zouden verwerklijken.

In de Schrift vinden we de laatste woorden van Jacob, Mozes, Jozua en Samuël en nog anderen. Maar nooit horen we afscheidswaarden als deze, om de scheiding met een leidsman en de geliefde Gids te verzachten. Nergens wordt gesproken over: in Abraham; in Mozes; in David of in Daniël te blijven. Een Persoon kon voor Zijn vertrek zeggen: *“Blijft in Mij.”* Hij plaatste Zichzelf, door deze eenvoudige en treffende zin, als

hun verdediging tegen de hele wereld en nodigde hen uit, die deze wereld verwierp, om in Hem te blijven. Om vrucht te dragen. Om kracht en vrede te hebben.

Het is een gelukkige en heilige plaats. Petrus in de gevangenis, Paulus in Rome en Johannes op Patmos hebben de verborgenheid van de woorden van de Heer ontdekt en zijn in Christus gebleven. Jezus de Zoon van God, was de hemelen doorgestaan en had Zich gezet aan de rechterhand van God. Zijn discipelen werden uitgenodigd in Hem te blijven, daar waar Hij was. Het geloof bracht ze daar boven met Christus en in Hem zouden ze ingeleid worden in de dingen, die binnen de voorhang waren. Daar bleven ze in Christus. Daar is voor hen en voor ons, de stad, die blijft, die fundamenteen heeft, waarvan God de bouwmeester en schepper is. Wij zien die niet van verre, als de aartsvaders, want ons burgerschap is in de hemel. Daar blijven wij in Christus. Daar wonen wij in Hem, wiens naam wonderlijk is. (Richt.13:18)

De psalmist had onbestemde verlangens naar zo'n persoon of plaats. Maar hij zocht ze als schuilplaats: *“Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen... ..Hij zal u dekken met Zijn vlerken, en onder Zijn vleugelen zult gij betrouwen.”* (Ps.91:1-4) God zelf was zijn schuilplaats tegen alle gevaar. Hem bezong de psalmist als de volmaakte schuilplaats, die tot Zijn discipelen zei: *“Blijft in Mij.”* In het Oude Testament is Hij een schuilplaats en een sterkte. In het Nieuwe Testament is Hij de wijnstok. Hij is de bron en het levende en geestelijke voedsel voor allen, die in Hem blijven. Hij is het leven zelf. Als men in Hem blijft, wordt dit leven zichtbaar door de vruchtbaarheid van de ranken.

De Vader is de landman van de wijnstok en de ranken. Zijn welbehagen is, dat iedere rank meer vrucht draagt. Een speciale taak van de vrucht is de voortplanting van zijn eigen soort. (Gen.1:12) En de vermenigvuldiging van de ranken, die vrucht dragen is het gevolg van de vruchtbaarheid van de wijnstok. Toen Abrahams afstammelingen in Egypte waren. Waren hun de beloften van God gedaan. Ze waren vruchtbaar en werden uitermate talrijk, zij vermenigvuldigden zich. (Ex.1:7) Hun aantal werd als het zand aan de oever van de zee. Zo was de wijnstok, die God van Egypte had

overgebracht. (Ps.80:9) Na de Hemelvaart van Christus geloofden menigten in alle delen van de wereld in de Heer Jezus door het woord, dat de getuigen verkondigden, zoals Hij had voorzegt. (Joh.17:20)

De gelovigen van het begin bleven in Christus en droegen zo vrucht, uit Hem in wie ze bleven. De ranken van de wijnstok kunnen ook vrucht dragen in een andere betekenis, maar als men zich tot dit voorbeeld beperkt, kan men hen gelukkig achten, die het woord van het leven verkondigen, dit onvergankelijke zaad, door middel waarvan de mensen van bovenaf worden wedergeboren. Zielen winnen is vrucht voor de Vader een vrucht die blijft.

Maar alleen, die gehoorzaam zijn, zijn vruchtbaar. Laten we nadenken over dit feit, dat de Heer de vruchtbaarheid laat afhangen van onze gehoorzaamheid aan Zijn woorden: *“Blijft in Mij.”* En Hij vervolgt:

“zonder Mij kunt u helemaal niets doen.” Dat wil zeggen: *“Als iemand niet in Mij blijft.”* En omdat we altijd de neiging hebben om ons te verwijderen, zegt de Heer: *“Blijft.”* Wij worden niet beschouwd als een onbewegelijk wezen, zonder leven, blijvend waar hij is neergezet. Net zoals de stenen die door Jozua waren opgericht in het midden van de Jordaan. *“Zij zijn daar tot op de huidige dag”* Wij zijn schapen net zo goed als ranken en schapen hebben de neiging om zich te verwijderen, van daar Zijn bevel: *“Blijft in Mij.”* Zonder Hem, buiten Hem zijn wij dorre ranken, zonder vrucht. Laten wij niet zijn, als de Gemeente, die haar eerste liefde had verlaten. (Op.2:4) Maar laten we Zijn bevelen bewaren, zodat wij in Zijn liefde kunnen blijven. (Joh.15:10)

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1955-52](#)

Titel: [Demeurer en Christ](#)